

Arrest

nr. 79 765 van 20 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die loco advocaat N. DE WINT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 6 juli 2009 diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 21 april 2011 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekster om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 6 mei 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.07.2009 werd ingediend door:

[A. L.] [...]

nationaliteit: Armenië (Rep.)

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem van betrokkene kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het verslag van de arts-adviseur van 28.03.2011 (zie gesloten omslag) blijkt dat betrokkene lijdt aan een medische problematiek die, hoewel deze kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in het herkomstland, Armenië.

Betrokkene kan reizen, de ondersteunende aanwezigheid van familieleden en/of derden kan aanbevolen worden. De zoon van betrokkene, [A.], verblijft legaal in België maar kan haar (tijdelijk) vergezellen bij haar terugkeer naar Armenië. Overigens lijkt het onwaarschijnlijk dat betrokkene in Armenië - het land waar zij tenslotte ruim 58 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar.

De arts-adviseur concludeert dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland, Armenië.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijk opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Armenië.

Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende:

In Armenië bestaat geen systeem van sociale zekerheid. Echter, de zorgen zijn gratis voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen. Dat de aandoening van betrokkene in deze lijst voor gratis zorgen is opgenomen, en zowel de nodige medicatie als de nodige opvolging door een specialist gratis zijn. De gespecialiseerde zorgen zijn beschikbaar in de poliklinieken en in de gespecialiseerde centra. Aangezien betrokkene geen verblijfplaats in Armenië voor haar komst naar België heeft opgegeven, werd de geografische toegankelijkheid bekeken vanuit haar geboortedorp, Echmiadzin. Dit ligt op slechts 20km van de hoofdstad Yerevan, waar de benodigde zorgen veelvuldig aanwezig zijn.

Verder kan betrokkene beroep doen op hulp van de International Organisation for Migration. De IOM ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. De IOM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie.

Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 9ter iuncto artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betoogt tevens dat verweerder zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding.

Zij verschaft volgende toelichting:

"Volgens verweester lijdt verzoekster wel degelijk aan een medische aandoening dewelke kan worden aanzien als een medische problematiek die een reëel risico inhoudt of kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien de aandoening niet adequaat wordt behandeld en opgevolgd.

Volgens verweester zou in het thuisland van verzoekster, ARMENIE, behandeling en opvolging mogelijk zijn door een specialist in een polikliniek of een gespecialiseerde ce[n]trum, dit alles gratis en binnen een bereik van maximaal 20 km verwijderd van haar woonplaats te Echmiadzin, met name in de hoofdstad Yerevan, zodat er in hoofde van verzoekster geen risico zou bestaan op een onmenselijke of vernederende behandeling in haar thuisland ARMENIE, quod non.

Gelet op de materiële (en formele) motiveringsplicht dewelke op verweester rust, dient zij wat zij beweert en concludeert uiteraard afdoende te motiveren.

Verweester faalt hierin over de ganse lijn.

1. Vooreerst beroept verweester zich voor op een stuk, met name de 'Caritas Country Sheet Armenia January 2010' ook op datum van onderhavig beroep tot n[ie]tigverklaring vrij consulteerbaar op het internet in ondermeer de Engelse taal (bijlage 3), waarmee zij voor zichzelf bewijs verschaft van de zogezegde vrije toegang tot adequate gezondheidszorg in hoofde van verzoekster in haar thuisland ARMENIE, quod certe non.

Een dergelijke laakbare werkwijze ontbeert elke redelijkheid en zorgvuldigheid, mede gelet op de ernstige gevolgen die de bestreden beslissing voor verzoekster sorteert, nu een gedwongen teru[g]keer naar haar herkomstland voor haar betekent dat haar mentale en fysieke integriteit en leven ernstig in gevaar zullen komen, gelet op het ontberen van toegankelijke en betaalbare (mentale) gezondheidszorg in haar herkomstland, waarvan verweester ook het tegendeel niet bewijst, nu ze zich louter beroept op een document onder haar eigen auspiciën opgesteld, wat geen enkele garantie op objectiviteit en onafhankelijkheid garandeert, mede gelet op de doelstelling waarmee verweester het document gretig citeert.

2. Ten tweede laat een lezing van de 'Caritas Country Sheet Armenia January 2010' en meer bepaald de kwestieuze pagina 's (123, 130 en 139) waarnaar verweester verwijst niet eens toe enige gefundeerde besluiten te trekken betreffende de mate waarin voor de medische problematiek waaronder verzoekster lijdt, met name PTSS, er een adequate en toegankelijke behandel[i]ng en opvolging zou bestaan (bijlage 3).

Met name zou voor alle inwoners er een eerstelijns medische zorg (vrije vertaling van 'primary medical care') worden verzorgd door de overheid voor wat betreft psychiatrische zorg (vrije vertaling van 'psychiatric care'). Wat een dergelijke eerstelijns medische zorg inhoudt en vooral hoe het zich verhoudt

tot de doorgedreven en aanhoudende zorg die verzoekster behoeft, wordt op kwestieuze pagina 123 niet toegelicht.

Nog zouden er voor bepaalde sociaal kwetsbare groepen (vrije vertaling van 'defined socially vulnerable groups') toegang zijn tot samenhangende pakketten van welbepaalde patiëntenzorg. Wie deze bepaalde sociaal kwetsbare groepen zijn, en hoe zij zich verhouden tot de situatie waarin verzoekster verkeert, is niet duidelijk, noch wordt in het kwestieuze document op pagina 123 hieromtrent enige toelichting gegeven.

Volgens de 'Caritas Country Sheet Armenia January 2010' zou er in ARMENIE gratis toegang zijn tot medicamenten (vrije vertaling van 'free provision of drugs for the treatment of specific diseases') te gebruiken bij mentale aandoeningen (vrije vertaling van 'mental diseases'). In welke mate PTSS in ARMENIE wordt gediagnosticeerd en aanzien als een volwaardige mentale aandoening, valt in elk geval niet af te leiden uit pagina 130 van kwestieus document, zoals geciteerd door verweerster.

Op pagina 139 van de 'Caritas Country Sheet Armenia January 2010' zouden er in of in de omgeving van de hoofdstad Yerevan meerdere i[ns]tellingen bestaan 'waarvan er kan worden verwacht dat ze psychiatrische behandelingen aanbieden aan de inwoners van ARMENIE' (vrije vertaling van 'medical institutions anticipated to provide psychiatric services') ins[t]ellingen gefinancierd door de overheid.

Dat op dezelfde pagina 137 van het kwestieus document - waarmee verweerster ten onrechte voor zichzelf een bewijs tracht te verschaffen - evenwel wordt verwezen naar een verslag van de Helsinki Association of Armenia and the Norwegian Helsinki Committee (een internationaal erkende mensenrechtenorganisatie) waarbij duidelijk wordt gemaakt dat het niveau van de psychiatrische gezondheidszorg in ARMENIE van een bedenkelijk niveau en allooi is, wordt door verweerster onbelicht gelaten in haar bespreking van de 'Caritas Country Sheet Armenia January 2010', waarmee ze zelf het bewijs verschaft van haar geheel éézijdige en onredelijke interpretatie van het document door haar zelf ingeroepen:

'In 2007 the Helsinki Association of Armenia and the Norwegian Helsinki Committee jointly did a monitoring of Armenian psychiatric [...] institutions. According to this research « psychiatric institutions in Armenia provide poor treatment of patients, serve inadequate food, and lack meaningful activities. Another major problem is that the heads of the institutions were educated during Soviet times. Both methods of treatment and values underlying the operation of the institutions need substantial reforms. There is also a lack of transparency in the functioning of the institutions, which seldom provide patients and close relatives sufficient information on diagnosis and treatment methods. [...] »'.

Vrij vertaald:

'In 2007 werd door de Helsinki Association of Armenia and the Norwegian Helsinki Committee gezamenlijk een screening gedaan van de Armeense psychiat[r]ische instellingen. Volgens dit onderzoek blijkt dat: « Armeense psychiat[r]ische instellingen zich kenmerken door een minderwaardige behandeling van patiënten, gebrekkige voeding en het ontbreken van betekenisvolle activiteiten. Een ander ernstig probleem is dat de instellingshoofden opgeleid werden gedurende de Sovjetperiode. Zowel de behandelingsmethoden als de onderliggende waardenkaders die de werking van de instellingen ondersteunen dienen ingrijpend te worden hervormd. Er is een gebrek aan transparantie ter zake de werking van de instellingen, die zelden zowel de patiënten als hun dichte familieleden voldoende informatie verschaffen aangaande diagnose en behandelingsmethoden. [...] »'.

Dat verweerster gelet op het voorgaande op een onredelijke wijze besluit tot de ontvankelijkheid doch ongegrondheid van het verzoek dd. 07.07.2009 en de bestreden beslissing derhalve niet wettig is gemotiveerd nu verweerster mede de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, zijnde het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, manifest schendt waardoor bestreden beslissing nietig moet worden verklaard."

3.2. Verweerder werpt op dat uit een e-mail van een Armeense professor blijkt dat alle geneesmiddelen die verzoekster nodig heeft in haar thuisland beschikbaar zijn en dat alle poliklinieken een psychiatrisch kabinet hebben en er psychiatrische afdelingen zijn in een aantal medische centra. Hij licht toe dat een ambtenaar-geneesheer stelde dat er geen contra-indicaties zijn wat betreft de mogelijkheid om te reizen, dat uit het administratief dossier blijkt dat een posttraumatisch stresssyndroom gekend is in Armenië, dat een behandeling voor deze aandoening er mogelijk is en dat deze behandeling tevens

toegankelijk is voor verzoekster. Verweerder stelt dat de bestreden beslissing slechts bijkomend is gestoeld op het “*Caritas Country Sheet Armenia January 2010*” en dit ter aanvulling van de informatie die reeds werd aangeleverd door de ambtenaar-geneesheer. Hij betoogt dat, gelet op de taakstelling van Fedasil, uit het gegeven dat dit verslag tot stand is gekomen met medewerking van deze overheidsinstantie, niet kan geconcludeerd worden dat dit verslag niet betrouwbaar is en dat verzoekster een rapport niet kan afwijzen als onbetrouwbaar om zich vervolgens zelf op de inhoud van dit rapport te beroepen. Verder zet hij uiteen dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing schijnt te kennen, daar zij ze aanvecht en dat geen elementen aangebracht worden waaruit kan afgeleid worden dat de motivering van de bestreden beslissing niet gesteund is op correcte gegevens of dat de bestreden beslissing onredelijk zou zijn.

3.3.1. Wat de ingeroepen schending van het artikel 62 van Vreemdelingenwet betreft dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.3.2. In de mate dat verzoekster de correctheid van de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen in vraag stelt, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet onderzocht worden in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Uit deze bepaling blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan toegestaan worden indien de aanvrager bewijst dat hij een zeer ernstig gezondheidsprobleem heeft en er hiervoor geen adequate behandeling bestaat in het land van herkomst.

Verweerder oordeelde dat verzoekster wel degelijk een ernstig gezondheidsprobleem heeft, doch dat zij kan reizen en dat de medische zorgen die zij nodig heeft in haar land van herkomst beschikbaar en toegankelijk zijn.

Verzoekster betoogt dat verweerder zich bij de beoordeling van de toegankelijkheid van de door haar vereiste medische zorgen gesteund heeft op een verslag dat onder zijn auspiciën werd opgesteld en dat bijgevolg niet als een objectief stuk uitgaande van een onafhankelijke instantie kan beschouwd worden.

Allereerst merkt de Raad op dat het loutere feit dat Caritas International, de organisatie die het verslag over de situatie in Armenië opstelde, fondsen ontvangt van de Europese Unie en Fedasil niet toelaat te besluiten dat de rapportering van deze organisatie niet objectief of betrouwbaar zou zijn. Een lezing van dit verslag leert dat het met de nodige kritische zin werd opgesteld. Daarnaast blijkt uit het door verweerder aan de Raad voorgelegde administratief dossier dat verweerder zich niet enkel gebaseerd heeft op informatie die terug te vinden is in het verslag van Caritas International, doch tevens inlichtingen heeft ingewonnen bij een Armeens professor die verbonden is aan het Institute of Child and Adolescent Health en deze ook bevestigde dat patiënten uit sociaal zwakkere groepen, voor wat betreft bepaalde aandoeningen die zijn opgenomen op een lijst, kunnen genieten van gratis medische zorgen in Armenië. Betrokken arts specificeerde bovendien, gelet op het feit dat hem gevraagd werd of ook een behandeling voor een posttraumatisch stresssyndroom beschikbaar en toegankelijk was, dat ernstige en chronische psychische aandoeningen in Armenië kunnen behandeld worden en in de lijst van gratis medische zorgen zijn opgenomen. Verzoekster toont met haar betoog dan ook niet aan dat inlichtingen waarover verweerder beschikte en waarop hij zich baseerde om een standpunt in te nemen inzake de toegankelijkheid van medische zorgen niet betrouwbaar of correct zijn. Verzoekster is trouwens weinig

consequent in haar optreden, daar zij enerzijds de juistheid van de informatie die is opgenomen in een verslag van Caritas International in twijfel trekt, maar anderzijds zelf uit dit verslag citeert om haar (andere) grieven te onderbouwen.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing voorts niet verwezen naar het gegeven dat eerstelijns medische zorgen, met inbegrip van psychiatrische hulp, in Armenië voor alle burgers in beginsel gratis zijn. De kritiek van verzoekster in dit verband, waarbij zij aangeeft dat niet kan worden vastgesteld of haar aandoening – die volgens haar *“een aanhoudende zorg”* vereist – wel onder eerstelijns medische zorg valt is dan ook niet dienend. Verweerder oordeelde dat de medicatie en de zorgen die verzoekster nodig heeft zijn opgenomen in een lijst van gratis medische zorgen voor sociaal zwakkere groepen en deze stelling vindt steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. De Raad stelt verder vast dat in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt in het verslag van Caritas International wordt toegelicht welke personen vallen onder de definitie *“sociaal kwetsbare groepen”* in Armenië en verzoekster niet aantoont dat er redenen zijn om aan te nemen dat zij, indien zij effectief onbemiddeld is, niet door de Armeense autoriteiten als behorend tot een van deze groepen zou beschouwd worden. Zij gaat daarenboven voorbij aan het feit dat verweerder eveneens gesteld heeft dat zij een beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie, die haar microkredieten kan ter hand stellen om een nieuw leven op te bouwen en dat zij voor hulp tevens een beroep kan doen op familieleden, waaronder haar zoon.

De Raad benadrukt ook dat verzoekster geen enkel gegeven aanbrengt dat toelaat te besluiten dat in Armenië een posttraumatisch stresssyndroom niet zou beschouwd worden als een *“mentale aandoening”* en dat hieromtrent bijkomend onderzoek zou vereist zijn. Er dient in dit verband trouwens gediend te worden dat uit de brief van de door verweerder geconsulteerde Armeense professor, waarnaar wordt verwezen in het advies van de ambtenaar-geneesheer dat verzoekster samen met de bestreden beslissing werd ter kennis gebracht, kan afgeleid worden dat een posttraumatisch stresssyndroom in Armenië als een pathologie beschouwd wordt.

Verzoekster stelt verder dat uit het verslag van Caritas International kan afgeleid worden dat het niveau van de psychiatrische hulpverlening in Armenië kwalitatief niet hoogstaand is en dat de behandeling van patiënten in psychiatrische instellingen voor veel verbetering vatbaar is. Zij toont echter niet aan dat haar gezondheidstoestand impliceert dat zij in Armenië zou dienen opgenomen te worden in een psychiatrische instelling en maakt met haar toelichting ook niet aannemelijk dat verweerder, op basis van het advies van een ambtenaar-geneesheer, verkeerdelijk oordeelde dat de medische zorgen die zij nodig heeft in Armenië wel degelijk beschikbaar zijn.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3.3.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3.4. Er blijkt evenmin dat verweerder zich, gelet op hetgeen is bepaald in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, schuldig maakte aan machtsoverschrijding.

3.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen geground middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK